

I-ERC

Aigües de Primavera

Europa, el compromís europeu personificat en les eleccions al Parlament de Brusel·les i Estrasburg, ha escoltat el clam dels partits catalans que reclamen un tracte democràtic i digne. L'Europa dels drets ciutadans i dels pobles lliures, ara, després d'aquestes eleccions no pot ancorar-se en la lletania "que el cas català és un afer intern de l'Estat espanyol". Aquesta excusa de mal pagador queda esbarriada per una realitat ben tossuda, concreta: el 60,49 dels vots

emesos a Catalunya (ERC+Ciu+ICV+Podem) són favorables a la consulta del dia 9 de novembre i, a Santa Eulàlia de Ronçana aquesta dada arriba fins a un extraordinari 68,2% (al Vallès Oriental, un 61,3%).

*"Aigües de la primavera
que degoten pels jardins,
posades damunt les branques,
les gotes es tornen brins",*

deia Josep Carner en un poema premonitori de la capacitat regeneradora d'aquest moment de l'any. I la imatge és ben adient per parlar de les eleccions en què, per primera vegada després de la República, ERC ha ocupat el primer lloc de les preferències de la ciutadania. Així, a Catalunya 594.149 catalans i catala-

nes han cedit el seu vot i la seva confiança al partit republicà (a tot l'Estat, la xifra s'enfila a 629.071, amb 35.000 vots més cap a ERC que, en bona mesura, corresponen als bons resultats a les Illes Balears, amb un 7,26% del total del vots emesos) i, d'aquesta manera, personifica aquest nou bri de vida que Carner adjudicava a l'acció de l'aigua primordial de la primavera.

Aquest bri esdevindrà, per la voluntat inequívoca de les persones, branca ferma en les properes conteses electorals i, primer, en el referèndum del 9 de novembre, i després, en les municipals, ERC tornarà a concitar el vot de la gent que, sense dubtes, vol un país millor, un poble que, com aigua

CIU

A mig any de la consulta

Són moments apassionants els que vivim en el nostre país. Es respira l'aire fresc que vol entrar per la finestra malgrat que encara algú s'obstina en tancar-la. No ho aconseguiran. L'oportunitat que ara tenim a les mans de construir entre tots un país nou no la podem deixar escapar. Sabem que serà difícil, però a la gent d'aquesta terra els hi agrada els reptes i solen culminar-los.

Volem un país nou perquè els ciutadans tinguin millor qualitat de vida; per crear una estructura administrativa més racional i competitiva i per tant, més eficient. Per disposar d'una Sanitat i uns Serveis Socials al nivell de les nostres necessitats, que protegeixin de debò els ciutadans d'aquest país; per un ensenyament de qualitat buscant l'excel·lència a les nostres aules, a les universitats i centres d'investigació; perquè les nostres indústries puguin guanyar quota de mercat internacional creant llocs de treball dignes i estables; perquè el món comercial sigui competitiu i aprofiti al màxim l'esbranzida del turisme del que ja som líders a la península; per una administració de justícia moderna i independent; per poder castigar com cal els casos de corrupció i evitar-ne de nous...

Hem passat dècades amb la bona

intenció d'intentar canviar Espanya a millor, a més moderna, a més europea, però ha estat un fracàs. No volen canvis, han decidit mantenir les antigues estructures administratives, els antics privilegis. Si els catalans volem un país modern hem de fer un país nou. No hi ha altra manera.

No volem per a nosaltres les singularitats d'aquesta Espanya rànica dels polítics de l'Estat que és observada per Europa amb incredulitat. La propaganda turística del franquisme deia que era un país diferent i aquestes diferències encara es mantenen o augmenten perillosament. Una d'aquestes escandaloses singularitats és el nombre de persones aforades, és a dir, que no poden ser jutjades pels tribunals ordinaris, gaudint així del privilegi d'una especial protecció jurídica que a ulls del segle XXI resulta injustificable. A Espanya n'hi ha més de 10.000. Sabeu quantes persones aforades hi ha Gran Bretanya o a Alemanya? Cap. I a Itàlia o a Portugal? Només una, el president de la República. A França també té aquest status el President de la República i els membres del govern, ningú més. A Espanya 10.000 persones aforades...

És cert que ens uneixen amb els espanyols llaços familiars molt estrets, sentiments afectius i de simpatia que de cap manera no volem trencar. Les ànsies de decidir el nostre futur col·lectiu no van contra ningú. No es tracta d'un enfrontament entre ciutadans, és simplement

una oportunitat mútua per millorar tots. Els catalans, amb un país nou que ompli les nostres expectatives com a societat, i els espanyols amb unes reformes estructurals profundes que són imprescindibles però que no es faran mai sense la sacsejada que pot representar la independència de Catalunya. Perquè no ens enganyem, si aquest procés no arribés a bon port les coses no seguirien igual, que ja estan prou malament, sinó que anirien a pitjor. Estem cansats d'escoltar que volen espanyolitzar els nens catalans, que perquè un sol alumne prefereixi l'ensenyament en castellà tota la classe hagi de canviar d'idioma. Estem tips de la manca d'infraestructures de comunicació bàsiques com els accessos al port de Barcelona o el corredor mediterrani. No volem patir més unes infraestructures ferroviàries obsoletes i tantes altres mancances incomprensibles. No diu el propi ministre que Catalunya ha de treure Espanya de la crisi? Per què doncs no s'inverteix en la zona més productiva de l'Estat?

El 9 de novembre anirem a votar perquè la veu del poble no es pot silenciar. Aquí hi ha un problema i els problemes no s'ignoren, es resolen. Voler-los amagar només fa que agreujar-los en perjudici de les dues parts. Per això interessa a Catalunya, però també (i sobretot) a Espanya, que el 9 de novembre els pobles, viles i ciutats d'aquest país s'omplin d'urnes, de democràtiques urnes. Qui té por de les urnes?